

Anlamsız Hayat

– istanbul3434 · 23 Temmuz 2013

Şu son 4 gün böbreklerim de uyuşukluk ayaklarımda cam batmaları başımda ağrı her yerimde yara bere görüyorum. Tabi ısınacak yerim yemek yemek için bir yerim yok. Ortada kalakalmıştım. Babam iflas etmişti. Ve geride kalan tarlasını satarak kendine uçak bileti aldı. Ben gelmek istemedim. Babam komşuya emanet etti beni. Sonra ne olduysa oldu annemle babam aynı gün ölmüştü. Ben komşudan kaçarak bilmediğim sessiz sedasız bir yere geldim. Burada farelerle örümceklerle hayata zindan olmuştum. Hayata bakış açım değişmişti. O gün sessizliğim üzerine yine bir sessizlik geldi. Akrabalarımın yarısı ölmüş trafik kazasından. Eniştemin bana verdiği kutuyu düşündüm. Ama açmaya gayret edemedim. Kendi kendime 'şu kutuyu açabilirim ama bende öyle bir cesaret yok' diye söylenip duruyordum. Yok hayır açamam bu kutuyu geriye kalan yengem ve amcam yaşıyor ki ikisi yoğun bakımda komada. Her an ölebilirler. Ortada öyle kala kalmıştım. Kimse yoldan geçmiyordu. Yerde buruşmuş ve kanlar içinde bir mektup gördüm aldım hemen okumaya başladım:

' Bu yazıyı çok uzaklardaki kızıma yazıyorum ki oda nerede bilmiyorum. Seni çok özledim sevgili kızım. Senin benle uçakla gelmeni bekledim. Seni çok bekledim ama nafile. Sonra tam eve gidiyordum ki aniden araba çarptı şuan makinelerin içinde doktorlara bu mektubu yazdırıyorum. Kızım eğer bu mektup senin elindeyse sakın kızma bana ben nasıl bir babayım kızımı orada bırakamazdım. Kızım seni çok ama çok seviyorum. Kalbimin atışlarını dinliyorum beraber birbirimize yaptığımız şakaları hatırlıyorum eğer ölürsem kızma kızım bana. Seni tüm kalbimle seviyorum. Eğer kalbim durursa sakın bir şey yapma kendine. Dışarda kalma fazla komşulara git sakın eski tarlamızdan ayrılma. Evimizin anahtarı evimizin üstünde 8 gün sonra yıkmaya gelecekler. Kızım komşulardan yardım iste dışarda kalma seni çok seviyorum...' Erhan Dağcı

Evet bu benim babam.. Babamm! Evimize gitmeliyim diye düşündüm. Eve gittiğimde ev çoktan yıkılmış durumdaydı. Anahtarı ve birkaç fotoğrafı gördüm. Onları elime alır almaz annemle babama sarıldım. Tüm anılarımızı hatırladım. Annemin tencerelerini kıyafetlerini toz duman içinde görünce çok ağladım. Babamın kravatlarını. Annemin bana hastayken yaptığı bebek beşiğini kırılmış görünce ağlamam artmıştı. Evimiz mutluluğumuz yıkılmıştı. Tüm resimlerimizi görünce içime bir mutluluk geldi ama bu ağlamamı durdurmadı. Annemin güzelliği babamın yakışıklılığı ikisinde mutluluğu içimde bir mutluluk kaynağı olmuştu. Annemin tabakları çinileri hep kırılmıştı. Hayatıma son vermek istiyordum. Bıçak gördüm. Bunu yapmak istiyordum bu nasıl hayat böyle annemi babamı sülalemi toprağa verdim komşular taşınmış artık burası tamamen yıkılacakmış. Bana kim bakacak baksada ben isteycek miyim ki? Hayatıma son vermek için bıçağı alıp bakarken korktum elim titredi. Bıçağı karnıma sapladım. Onca kan aktı. Doktor Esmâ Karaerdem: 'Ölüm saati 17:32' Eyvallah Olsun....

Zeynep Uğuz

Esen kalın